

[Ingvard Dahl.]

familier, der her er tale om, fra det moderne boligbyggeri eller måske rettere sagt henviser dem til den gamle boligmasse med dens mange svagheder.

De samme betragtninger gør sig gældende ved bedømmelsen af § 36 b, stk. 2, hvorefter det er muligt for kommunerne at yde lån til betaling af boligandelen eller boligindskud i det omfang, dette overstiger 7 kr. pr. m² lejlighedsareal. Det blev altså kun til lån og ikke, som vi ønskede det skulle være, statstilskud til den mindre-bemidlede del af befolkningen, for at også den skulle have mulighed for at bosætte sig i de ny, moderne kvarterer. Nu skal dette eventuelle kommunelån tilbagebetales indenfor 6 år efter dets ydelse, og det vil i praksis sige, at i de første 6 boligår bliver lejen forhøjet med den sjettedel af indskudsbeløbet, som kommunen eventuelt står som kautionist for. Selvom denne løsning udfra vor opfattelse ikke kan siges at være tilfredsstillende, åbner den dog muligheder for, at en vis kategori af de mindre-bemidlede kan flytte fra sidegaderne, fra mørke og triste lejligheder ud til de lysere og venligere omgivelser, som nu kendetegner boligbyggeriet, specielt det sociale boligbyggeri.

Endvidere gælder det for lejligheder, der er taget i brug efter den 1. januar 1950, at loftet over tilskuddene er fjernet. Også det må siges at være en fuldkommen naturlig bestemmelse set i forhold til byggeomkostningernes stigning. Samtidig er procenterne forhøjet fra 30 til 35, og tilsvarende 5 pct. er lagt på de øvrige satser vedrørende de såkaldte børnerige familier.

Endelig bør det vel nævnes, at for enligstillede forsørgere med et eller to børn kan boligafgiften eller lejen nedsættes med henholdsvis 20 og 30 pct.

Lovforslaget indeholder for aldersrentenydernes vedkommende en ny linie, idet det nu er muligt at opnå tilskud til en lejlighed i det sociale eller det statsstøttede byggeri, men kun i det byggeri, der er taget i brug efter den 1. januar 1950. Hermed er vejen betrådt til en løsning af det meget omdiskuterede problem: aldersrenteboligerne. Aldersrenteboligerne er en tiltalende form for at skaffe aldersrentenyderne så gode og billige boliger som muligt. Vel kan den nuværende form for aldersrenteboliger have visse fordele — jeg tænker her nærmest på spørgsmål, der kan rejse sig i forbindelse med pleje og pasning —, men i almindelighed vil den gruppe medborgere, der modtager aldersrente, helst bibeholde deres boliger

i den almindelige boligmasse, og vi bør derfor bestræbe os for en løsning efter den linie, som hermed har fået sin første omend svage begyndelse.

Også for invaliderentyderne og de kronisk syge åbner denne lovgivning nye perspektiver. Det er nemlig muligt for kommunalbestyrelserne, når særlige forhold gør sig gældende for disse medborgere, at give dem lejlighed i et aldersrenteboligkompleks, ligesom de også har mulighed for nedsættelse af boligafgiften eller lejen i det støttede byggeri. Det er mit håb og min tro, at en videreførelse af den her anlagte linie vil være mulig, når andre og bedre økonomiske forhold atter kan spores herhjemme.

Forslaget indeholder også på andre måder forbedringer. Lovens kapitel VII gør det bl. a. muligt at yde lån til stiftelser og hjem for gamle, syge og svagelige og til andre sociale formål som f. eks. til fremskaffelse af billige boliger for unge under kollegier og lignende forhold, til fritids- og forsamlingslokaler med de almindelige formål og til fællesanlæg — det er måske det vigtigste supplement til boligerne — og ikke mindst til de kollektive anlæg for husførelse. Det kan vel ikke siges, det er særligt store beløb, der er stillet til rådighed for de her nævnte områder, men begyndelsen er gjort, og jeg håber, at vi senere kan komme til at beskæftige os med beløbenes størrelse, idet det er min opfattelse, at befolkningen i høj grad vil gøre brug af de muligheder, der her er skabt.

Jeg bør måske til slut nævne, at der også er adgang for ejere af tofamiliehuse til med støtte efter denne lovgivning at udvide deres lejligheder eller ejendom indenfor et begrænset område.

Også det sidste forslag skal jeg anbefale til en hurtig og en velvillig behandling her i tinget.

Lorentzen: Det vil næppe tjene noget fornuftigt formål at fremsætte bemærkninger til alle de paragraffer, der nævnes i de forelagte lovforslag, alene fordi forslag til lov om leje indeholder 161 paragraffer. Det vil formentlig også være i modstrid med den finere parlamentariske skik, at man ved første behandling begynder at drøfte de enkelte paragraffer i meget bredt omfang. På den anden side må det vel nok være tilfaldt at gøre en mindre fravigelse fra denne hovedregel, idet disse lovforslag jo er blevet til på en anden måde end den, der er sædvanlig ved lovforslags fremsættelse. Jeg skal ikke trætte det høje ting med nogen nærmere